

UZASADNIENIE

Z uwagi na złożenie przez oskarżyciela publicznego wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku jedynie co do rozstrzygnięcia o karze, Sąd na podstawie art. 424 § 3 k.p.k. ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz zapadłych pozostałych rozstrzygnięć.

Uzasadnienie prawne

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego – w tym przyznanie się oskarżonych do winy - pozwala na przyjęcie w sposób nie budzący wątpliwości, że oskarżeni D. K. i M. R. dopuścił się zarzucanych im czynów.

Kradzież z włamaniem jest kwalifikowanym typem kradzieży, zachodzi wówczas, gdy sprawca zabiera mienie w celu przywłaszczenia w następstwie usunięcia przeszkody materialnej, będącej częścią konstrukcji pomieszczenia zamkniętego lub specjalnym zabezpieczeniem chroniącym dostęp do mienia (por. wyrok SN z dnia 3 lutego 1999 r., V KKN 566/98, Orz. Prok. i Pr. 1999, nr 7-8). Przepięstwo to zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 1 roku do 10 lat.

Swym zachowaniem opisanym w pkt. 1 i 2 wyroku oskarżeni D. K. i M. R. wyczerpali ustawowe dyspozycje art. 279 § 1 kk albowiem w nocy z 05/06 stycznia 2019 roku w miejscowości C. gm. C. działając wspólnie i w porozumieniu dokonali włamania do budynku będącego w trakcie budowy w taki sposób, że po uprzednim wybiciu szyby w drzwiach wejściowych weszli do wnętrza budynku skąd zabrali w celu przywłaszczenia elektronarzędzia w postaci: spawarki marki M. (...), wkrętkarki marki S. wraz z mieszcadłem, wkrętkarki marki M. ze stacją ładującą, szlifierki kontowej marki E., wyrzynarki marki T. (...), młota udarowego marki M. oraz kompletu wiertel marki M. powodując straty w wysokości 4000 zł na szkodę S. B.

Biorąc pod uwagę ustalony stan faktyczny, wskazać należy, że nie budzi wątpliwości Sądu, okoliczność, iż oskarżeni są winni popełnienia opisanego wyżej czynu, gdyż w czasie swojego bezprawnego i karalnego zachowania, mając możliwość podjęcia decyzji zgodnej z wymogami prawa, nie dali posłuchu normie prawnej. Zarzucany oskarżonym czyn były przez niech zawiniony, brak bowiem jakichkolwiek okoliczności wyłączających bezprawność bądź winę. Oskarżeni w chwili dokonania czynu rozumieli jego znaczenie i mogli pokierować swoim postępowaniem. Fakt, iż znajdowali się pod wpływem alkoholu nie stanowi żadnego usprawiedliwienia w tym zakresie.

Stopień społecznej szkodliwości czynu należało określić jak znaczny, albowiem oskarżeni godzili w dobro, jakim jest mienie innej osoby, w celu uzyskania dla siebie korzyści majątkowej.

Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował nagminność przestępcstw skierowanych przeciwko mieniu. Jako okoliczność łagodzącą Sąd uwzględnił przyznanie się oskarżonych do winy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd kierując się określonymi w art. 53 § 1 k.k. dyrektywami wymiaru kary wymierzył oskarżonym karę 1 roku pozbawienia wolności, a więc karę w dolnym wymiarze zagrożenia, biorąc pod uwagę fakt, iż oskarżony D. K. nie był dotychczas karany, a M. R. był karany, lecz nie za przestępcstwo przeciwko mieniu, a ponadto fakt, iż obaj oskarżeni przyznali się do zarzucanego im czynu. Sąd uznał, że wymierzona kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, nie przekracza stopnia winy, a także czyni zadość celom w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Jednocześnie stanowi zaszcżoną dolegliwość, jaka spotyka sprawcę za naruszenie pozostających pod ochroną dóbr.

Biorąc pod uwagę wymiar orzeczonej kary, a nadto fakt, że w czasie popełnienia przestępcstwa żaden z oskarżonych nie był karany na karę pozbawienia wolności, Sąd uznał, że zachodzą w przepadku D. K. i M. R. podstawy do warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej oskarżonym kary. Na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. skorzystał z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej oskarżonym kary uznając, że jest ono

w odniesieniu do oskarżonych wystarczające, aby cele kary, w tym zapobieżenie powrotowi do przestępstwa, zostały osiągnięte. Okres próby oznaczono na 2 lata – przy minimalnym dopuszczalnym okresie 1 roku próby - uznając, że jest on wystarczający dla weryfikacji przyjętej prognozy. Zdaniem Sądu dokonując oceny zarówno okoliczności przedmiotowych związanych z popełnionym przez oskarżonych przestępstwem w niniejszej sprawie, jak i analizując postawę samych oskarżonych zauważyć należy, iż istnieją pozytywne prognozy na przyszłość, które dają podstawę do przyjęcia, iż mimo zawieszenia wykonania kary oskarżeni więcej nie popełnią już przestępstw. Podejmując decyzję o wymierzeniu kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem Sąd uznał, iż spełni ona cele wychowawcze i prewencyjne wobec oskarżonych.

Reasumując, w ocenie Sądu orzeczona w pkt. 1 i 2 wyroku kara 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i winy oskarżonych, a kara pozbawienia wolności w wyższym wymiarze i bez zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary byłaby - przy uwzględnieniu wszystkich pozostałych okoliczności sprawy - karą zbyt surową. Przy czym wskazać należy, iż Sąd winien zobowiązać na podstawie art. 72 § 1 pkt. 1 kk oskarżonych do informowania sądu lub kuratora sądowego o przebiegu okresu próby, czego omyłkowo, przez niedopatrzenie nie uczynił.

W orzeczeniu Sąd nie orzekł również w myśl art. 46 § 1 kk o obowiązku naprawienia szkody, albowiem jak wynika z akt postępowania pokrzywdzony odzyskał wszystkie ukradzione narzędzia.

Z uwagi na fakt, że oskarżeni zostali w niniejszej sprawie zatrzymani, w punkcie 4 i 5 wyroku na podstawie art. 63 § 1 kk Sąd zaliczył oskarżonym na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okres rzeczywistego zatrzymania w sprawie.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 627 kpk uznając, iż oskarżeni są w stanie uiścić poniesione w niniejszym procesie koszty sądowe w wysokości po 230,00 zł.

SSR J. C.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis orzeczenia wraz z uzasadnieniem doręczyć oskarżycielowi,
2. Przedłożyć wraz z apelacją lub za 14 dni wraz z z.p.o.

K., dn. 05.08.2019r.